

Tarihimizin Tarihi-

3

Nureddin Yıldız'ın "Hadislerle Diriliş" (106.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Tarihimizi öğrenirken özellikle Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi, onun sünnetini, o sünneti bize taşıyan muhaddisleri, Kur'an-ı Kerim'i tefsir eden müfessirleri ve bu ikisinden bize din hükümleri çıkaran fukahanın çalışmalarını, muhaddislerin ve müfessirlerin Bağdat'ını, Şam'ını, Kahire'sini, Keyruvan'ını bilmediğimizde birinin bize hadis üzerinden dahi münafıklık aşılabilmesi kolaylaşır.

Kuşbakışı göremediğimiz yerde kaybolmamız mümkündür. Tarih bilgimiz Müslümanca ve yeterli olduğu zaman kuşbakışı görebiliriz. Muhaddis, Buhara'dan Bağdat'a neden gelmiş ve gelince ne olmuştur, bunu anlayabiliriz. Bugün sünnete düşmanlık merkezi olduğu hâlde İran'dan Müslim ve diğer muhaddisler nasıl çıkabilmiş ve şimdi neden orada yoklar, bunu anlayabiliriz.

Tarih bilgimiz, olayların en azından bin dört yüz senelik dönemini kuşbakışı görebilme yeteneğini sağlar. Yoksa tarih ilmi kendi başına bir ilimdir ve bir hadis dersi içerisinde tarihle çok da bağlantılı olmamız esasen mümkün değil gibi durur. Ancak tarih bilgimizin orijinal olmaması durumunda Resûlullah aleyhisselamın mahrem-ailevî hayatı dâhil olmak üzere din oluşturan büyük konuları uzaktan seyretmeye mahkûm olarak birilerinin enjekte etmeye çalıştığı şekliyle anlarız.

Ashab-ı kiramı Allah'ın seçkin kulları olarak anlamamız gereken yerde bizden önce yaşamış hacı abiler seviyesinde anlamak böyle bir çarpıklık sonucunda gerçekleşebilir. Ümmetimizin büyük âlimlerini ve Selahaddin-i Eyyubî, Nureddin Zengî, Ömer bin Abdülaziz gibi liderlerini orijinal kimlikleriyle tanıyabilmemiz dinimizin bize aktarılan sürecini bilmekle mümkündür.

Tarih noktasından bize ulaşan kanallar, bir baraj birikiminden ulaşan su kanalları gibidir. Bizim açımızdan bir hijyeniklik söz konusu değilse ve Peygamber'imizi, ashabi, ümmetimizin büyüklerini, Tunus'u, Endülüs'ün fethini, Tarık bin Ziyad'ı bir İtalyan tarihçiden duyulmuş sözlerle öğrenmeye kalkarsak onların iman etmedikleri ve sevgisini taşımadıkları kimseleri, özellikle de lider kadromuzu bize neden sempatik bir şekilde anlatacaklarını kavrayamayız. Buna neden mecbur olsunlar?

Bu minvalde 'bilimsel gerçekler' sakızını çiğnemeyi de doğru bulmayız. Kâfirin bilimsel gerçeği olsa zaten Allah'a iman ederdi. Bu ne biçim bilimdir ki Allah'ı bir türlü bulamamaktadır. Vicdanı olmayan, ebedî cehennemde kalacağını bildiği hâlde iman etmeyen birisi akademik bir tez yazacak diye 'bilimsel gerçek' mazeretine sığınmaz. En büyük gerçek, imandır. İmana ve cennete sebep olamamış bir gerçek, gerçek değildir. Bu sebeple tarihî bilgideki bu sahteliğe aklımız tok olmalıdır.

(Tarihçinin kimliği hakkında zikrettiğimiz mülahazalar önceki bölümlerde geçmişti.)

Dinimizle bağlantılı konularda, bize ait olan tarihimiz dinimize iman edenlerin tarihi olmalıdır. Ebu Hanife'nin iman ettiği Allah'a ve Peygamber'e iman etmeyen, Ebu Hanife'yi de tanıtamaz demektir. Mesela Ebu Hanife'nin -büyük oranda ona ait olduğu düşünülen- Fıkhu'l-Ekber kitabını redakte edip nüshalarını karşılaştıran bir İtalyan yüzünden Ebu Hanife'yi onun karşılaştırmalarıyla tanıdığımızı düşünebilir miyiz? Bu kabul edilemezdir. Din ve iman olan bir şeyi, kâfirden öğrenmek zillettir. (Elbette bu duruş, Müslümanlar olarak bizim cahilliğimizin ve tembelliğimizin mazereti de olamaz. Ayrı mesele.)

Kâfirlerin yazdığı tarihin mahiyetinden söz ederken, kâfir ile kâfir mantığı taşıyan Müslüman arasında da fark olmadığı bilinmelidir. Resûlullah aleyhisselamın en genç hanımı, bizim de analarımızdan daha anamız olan Aişe binti ebi Bekir radiyallahu anhuma, bir Hıristiyan-oryantalist-laik kimse tarafından 'ona canlar kurban' kıvamında neden övülsün? Yapacağı en iyi şey, 'saygın biri ve tarihte önemli yeri var' deyip bırakmaktır. Bu da Aişe radiyallahu anhayı öz annelerimizden bile ileri görmek değildir.

Öz annelerimizin bizim annelerimiz oluşu nüfus bilgilerimizle ilgilidir, hâlbuki “müminlerin annesi” ifadesi Kur’an ile sabittir. Kur’an ile nüfus kâğıdı arasında ne kadar fark varsa manevî kimlik (biyolojik zaviye ayrı mesele) açısından öz annelerimiz ile Aişe radiyallahu anha arasında ‘anamız’ olması bakımından o derece fark vardır.

O bakış nerede, bu bakış nerede!

Buradan bakıldığında, “İslam’da ...” şeklinde ele alınan konu başlıkları ve kitap isimleri dahi meseleye dışarıdan katılma izlenimi doğurur. Kendi fabrikası olmayan ve Amerika’daki bir fabrika hakkında konuşacak birinin ifadelerini “Amerika’daki fabrika” şeklinde zikretmesi gibi. Dolayısıyla “İslam’da kadın” veya “İslam’da çevre bilinci” kullanımı böyle bir bakışın ürünü görülebilme potansiyeli taşıyarak “dinimizde” veya “İslam’ımızda” kullanımları ise bu bakıştan daha uzaktır.

Dışlayıcı mahiyetteki bu ifadelerin bilinçli olarak kullanıldığını tabii ki iddia edemeyiz ancak Batı kültüründe veya Batı’da yetişenler -aslında inanmadıkları- Hıristiyanlık hakkındaki metinlerine “Hıristiyanlıkta ...” şeklinde başlıklar ve ifadeler seçtiklerinden, bizim cenahın müntesipleri de “İslam’da ...” ibaresini kullanabilmektedirler.

Bunun iki sakıncası vardır: “İslam’da” denildiğinde sanki Allah’ın dinini yüzde yüz kuşatmışlık ve konu hakkında her şeyin bilindiği izlenimi doğurur; hâlbuki kimsenin birkaç yıllık çalışması İslam’ın tamamını kuşatmış olmayabilir. Bir de soğuk ve uzak durulduğu izlenimi var.

Dikkat çekici bir nokta olarak zihnimizde yer etmelidir: Kur’an-ı Kerim’in “kâfirliğin örneği” olarak andığı, kocalarına ihanet ettiklerini buyurduğu, Nuh aleyhisselamin ve Lut aleyhisselamin karıları için deniyorken gelin görün ki bu ümmetten hiç kimse çirkin işler yapan herhangi bir kadın hakkında, Nuh aleyhisselamin karısı için o ifadeleri kullanmamıştır. Hiçbir, tek bir âlim dahi Nuh aleyhisselamin karısı için yakışsız ifadeleri -Kur’an ayetinin ortada olmasına rağmen- kullanmamıştır. Zira kocası olan o ulu’l-azm peygamberinin hatırı vardır.

Hatta her ne kadar sıhhat derecesinden emin olamıyorsak da bize kadar ulaşmış bilgilerden olarak **ashab-ı kiram, Kur’an-ı Kerim’in “eli kuruyusica” buyurduğu, Peygamber Efendimiz’in amcası Ebu Leheb’in yüzüne karşı bu ayeti hiç okumamışlardır. Zira Efendimiz’in yüreği zaten incinmekteydi, hakkında sure inmiş bir amcası olmasından dolayı.**

Terbiye ve ahlak budur. Ümmetimizin edebi böyledir. Bu ahlaki koruyamayan insanın Efendimiz aleyhisselamin mübarek eşi Aişe radiyallahu anha hakkında ileri geri konuşması, uluorta ve yakışsız ifadeler kullanması zor değildir. Allah Teâlâ böyle bir dilin sahibini cehenneme dilinden sürükleyecektir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tarihini kâfirlerden ve kâfirlerinki gibi kafa taşıyan Müslümanlar’dan okumanın getireceği sonuç kolaylıkla tahmin edilebilir. Bunun içindir ki bize ait olan tarihimiz, akidemizle terbiye edilmelidir. Akidemizin harkında akmayan tarih hijyenik değildir, ondan yapılan çay dahi mikropludur. Bu hassasiyetimiz de imanımızdan kaynaklanır, ırkçılığımızdan değil; zira İslam bir ırk değildir.

Öyleyse bizim kâfirin inadiyla ilgili bir sorunumuz yoktur, zira onun aba u ecdadı kâfirdir; ama o kâfirin dümen suyuna giden Müslüman ile bir derdimiz vardır.

28 Şubat günlerinde akademisyen bir arkadaşım, tezinin kabul görmeyip sürekli geri çevrildiğini söylemiş ve benden yardım istemişti. Hayırdır, ne oluyor türünden biraz sorduğumda, çalışmasının insan haklarıyla ilgili bir meseleyi irdelediğini, İslam’ın bu alanla ilgili hükmünü de belirttiği satırlarda da Peygamber Efendimiz’in adının geçtiği yerlerde ‘sallallahu aleyhi ve sellem’ ibaresinin bulunması sebebiyle YÖK’ün tezi geri çevirdiğini ifade etti. Geri çevirme gerekçesi ise ‘sallallahu aleyhi ve sellem’

demenin bir ayrıcalık anlamına geleceği, tek bir insanı bu şekilde ileri çıkarmanın bilimsellikte tarafsızlık ilkesiyle çelişeceği imiş.

Arkadaşımın bana danıştığı husus, bu 'sallallahu aleyhi ve sellem' ibarelerini çıkarmasının günah olup olmayacağıydı. Ona bir doçentlik payesi uğruna sileceği 'sallallahu aleyhi ve sellem'ler yüzünden kıyamet gününde Peygamber aleyhisselama diyecek söz bulamayacağını hatırlatmıştım.

Hudeybiye sulhu yazıldığı esnada maddelerden birinde "Bu anlaşma, Allah'ın Resûlü Muhammed ile ... arasında yapılmıştır..." şeklinde bir ifade geçiyordu. Müşrikler bu maddeyi gördüklerinde itiraz ettiler ve zaten Allah'ın Resûlü olduğunu kabul ettikleri biriyle savaşmalarının anlamsız olacağını söyleyip anlaşmanın "Muhammed ile" yapıldığının yazılmasını istediler.

Efendimiz aleyhisselam, anlaşmayı kaleme alan Ali radiyallahu anha o ibareyi silmesini buyurdu. Bu ne imandır ki Ali radiyallahu anh, "ben Resûlullah kelimesinin üzerini çizmem" deyince, Resûlullah aleyhisselatu vesselam, o kelimenin nerede yazdığını göstermesini istedi (çünkü okuma-yazma bilmiyordu), Ali radiyallahu anh gösterince de bizzat Efendimiz "Allah'ın Resûlü" ifadesini sildi.

Hassasiyeti bu derecede olan bir ümmetiz. Hâl buyken hiç kimse, ümmetimizin yüreğine taht kurmuş bir sevda hakkında ileri geri ve edepsiz konuşamaz. Böyle yapmak kafada gâvurluk taşıaktır. Müslüman olmasına diyeceğimiz yok ama kanser mikrobu taşıyan hakkında da nihayetinde öldü denmiyor, o da yaşamaktadır –ama kanserlidir.

Tarihin bize gelirken Müslüman şuuru ve mümin mantığıyla gelmemesi durumunda akidemize mal olacağını bazı örnekleri verilebilir.

Devirlerinde Sultan II. Abdülhamid'in ümmet-i Muhammed'in son nefes borusu olduğunu anlayamayan icazetli âlimler bunun örneğidirler. Ulemanın ona düşmanlık etmeleri ve bunun sonucunda sultanın zayıflayıp İttihat ve Terakki denen şer cephesinin güçlenerek daha sonra gelen padişahlara "onu devirdiğimiz gibi seni de deviririz" diyebilmeleri, sonuç olarak da istedikleri gibi yönlendirebildikleri kimselerin devletin başında olması bu anlayışın sonucudur.

Müslümanlar arasında bile 1970'li yıllara kadar Sultan II. Abdülhamid hakkındaki bu çarpık anlayış sürmüştür. Allah'ın ona rahmetiyle muamele buyurmasını ümit ettiğimiz Necip Fazıl Kısakürek'in "ulu hakan" namıyla onu öne çıkarması, Necmettin Erbakan'ın da bütün Türkiye'nin zıt bakışına rağmen "Abdülhamid" ismini zikretmesi Sultan II. Abdülhamid'in Müslümanlar nezdindeki imajını bir parça düzeltmiştir ancak hâlâ tam manasıyla ıslah edilebilmiş değildir. Edilebilseydi Müslümanlar olarak sağlam bir siyasi şura sahip olurduk.

Gelin görün ki âlimler bile bu düzeye erişmiş değillerdi ve yıkılan Osmanlı'nın faturasını ulu hakana kesiyorlardı. Sultan II. Abdülhamid'in matbaa ve eğitim-kültür alanındaki çalışmalarına Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra rakamsal olarak bir daha anca 80'li yıllarda ulaşılabilmiştir. Sivas Lisesi, Erzurum Lisesi gibi öğretim kurumları hâlen kullanılmaktadır ve Abdülhamid'in eserlerdir. Ruh olarak ona erişebilmek için ise bu kaplumbağa yürüyüşümüzle önümüzde epey bir mesafe gözükmektedir.

Sultan II. Abdülhamid'in bize yanlış lanse edilmesi, olayları idrak düzeyimizin basit kalışı olarak Müslümanlar'ın zararına sebep olmuştur. Allah ona da onun ismi hakkındaki yanlışlıkların düzeltilmesi için mücadele edenlere de rahmet eylesin.

Necmettin Erbakan da yaşadığı zamanda anlayamamış, kullandığı kavramlar ve ifadelerin uçuk ve hayalî olmasıyla itham edilmiştir.

Bu yakın devirdeki isimlerin durumundan anlamaktayız ki Aişe radiyallahu anha annemizin, Ali radiyallahu anh ile Muaviye radiyallahu anh arasındaki sürtüşmenin giderilmesi için Talha ve Zübeyr

radiyallahu anhumayı da yanına alarak gittiği yerde sürtüşme yaşanıp Cemel vakasının yaşanması, kâfirlerin ve kâfir kafası taşıyanların yazdığı tarih yüzünden sanki Aişe anamız bir fitne çıkarmıştır şeklinde anlaşılmış ve böyle de anlatılmıştır. Müslümanlar süzerek almayı bilememişlerdir.

Sahabe isimlerinin önünde 'radiyallahu anh' yazmaya dahi üşenen neslin düştüğü gafletin sebebi budur.

Efendimiz aleyhisselamın vefatından sonra Beni Sad'ın çardağında yapılan ve Ebu Bekir radiyallahu anhın, ümmetin halifesi olarak seçildiği beyat anlaşması bir ırkçı provokasyon ve ehl-i beyte yapılmış düşmanlık olarak lanse edilegeldi ve ümmetimiz bugünkü 'Şiilik-Sünnilik' denilen bölünme ile yaşamak mecburiyetinde kaldı. Bugünkü Irak ve Suriye'de 'Şii' diye isimlendirilenlerin güya İslam ve ehl-i beyt adına yaptıkları katliamları doğuran, işte bu çarpıtmadır. Tarihin yanlış anlaşılacak dipnotlara bile konması caiz sayılamayacak şeylerin yüksek perdeden dillendirilip kitap başlığı olabilmesi ve Ebu Bekir radiyallahu anhın o gün yaptığıının bir gasp olduğunu aktarmanın faturası bu olmuştur.

Ömer radiyallahu anhın vefat etmeden önce teşkil ettiği şûrayı da Avrupalı müşrikler, Kureyş aristokratlarının bir kurulu şeklinde isimlendirmektedirler ve akademisyenler bunu güya iyi bir çalışmamış gibi ilahiyat fakültelerinde okutmaktadırlar. Bu 'aristokratlar' diye isimlendirilen kimseler Resûlullah aleyhisselam tarafından cennetle müjdelenmiş Aşere-i Mübeşşere'den hayatta kalan 6 sahabiden başkası değildir –aristokratmış!

Elbette bu 'aristokrat' söylemi ve bakış açısını bir kere kabul ettikten sonra, İslam'ın o şûra ile Kureyş hegemonyasına teslim edilmiş olduğunu söylemek mümkün hâle geliyor. Bunu bilerek söyleyen kâfirle bu oyuna gelip tekrar eden kişi arasındaki farkı bir türlü kestiremiyoruz. Bir mümine kâfir deme hakkımız yok ve bundan Allah'a da sığınırız ancak kıyamet gününde ümmetimizin önünde duracak ve Peygamber aleyhisselamın yanı başında bulunmuş kimseler hakkında bu ifadeleri kullanabilmek izahı yapılabilecek şey değildir.

Abdurrahman ibni Avf, Osman bin Afvan, Ali bin ebi Talib radiyallahu anhüm gibi sahabiler o şûra meclisinde altı oydan yalnızca birer oy sahibiydiler. Bugün Kur'an ve Peygamber varsa, haccımız ve namazımız devam eden ibadetlerimizse bu kimselerin taşın altına elini koymaları sayesinde, Allah'ın murat edip bu yükü onların omuzlarına yüklemesiyle gerçekleşti.

Emeviler devri hakkında da tahkir edici ifadeler konusunda, o devirde zulmün ayyuka çıktığını bilmek ama çok ince bir çizgi olarak da İslam'ın asla yok sayılmadığını hatırdan çıkarmamak gereklidir. Müslümanlar şimdilerde Türkiye topraklarında rahat bir ortamda olmalarının laiklikten yani diğer bütün dinî topluluklarla birlikte Müslümanlar'ın da aynı oranda rahat olmasından kaynaklanmasıyla Emeviler devrinde Müslümanlar'ın sancağının gönderde olması sonucunda rahatlığın bulunmasını ve İslam'ın sokaklarda aziz olmasını karşılaştırmak hatasına düşmemelidirler. Böyle bir dönemde İslam'ın yasakladığı suçların da işlenmiş olması ayrı bir başlıktır –nitekim Resûlullah aleyhisselam devrinin Medine'sinde dahi suçlar işlenebilmiştir.

Kıyamet kopar, mahşer yeri kurulur da Allah Teâlâ herkesi sevdikleriyle ve yüreğinde hasretini taşıdıklarıyla birlikte diriltir, bizler de onların 'aristokrat' dedikleri kimselerle beraber oluruz inşallah. Gâvurun dediğine değil ama güya Müslümanlar'ın bir kitlesi önünde önderlik eden, kitap yazan kimselerin böyle demesine izah bulamıyoruz. Sonuçta herkes sevdiğiyle dirilecektir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.